

Ratas vėl sukasi

Šių metų rugsėjo 14 dieną po vasaros atostogų atsipūtęs RATAS vėl ėmė sukstis. Į sezono atidarymo šventę susirinko penkios šeimos (net dvi jų atsinešė ir vasaros pradžioje gimusius jauniausius ratiečius) ir RATO patalpų šeiminkas bei svarbiausias globėjas, Ambasadorius prie Jungtinių Tautų biuro ir kitų tarptautinių organizacijų Ženevoje Edvardas Borisovas. Jis pasveikino mus vėl susirinkusius, paklausė vaikų, ką jie išmokę pereinamais metais ir ar norės vėl eiti į lituanistinį darželį. Mūsų visų džiaugsmui vaikai sakė ateisią. Todėl kuo greičiausiai ambasadorių apdovanoję RATO medaliu suskubome jam parodyti, ką pernai išmokę. Pradėjom nuo linksmųjų Šiaudų batų, kurie padus badė ne tik vaikams ir jų tėvams, bet ir ambasadoriui, kuris kaip tikras mūsų lietuviškos šeimynos tėvas sukosi pašėlusiam ratelyje. Be galo sušilę kalėm Rata, po to skraidinom Garnį ir vaizdavom iš balos gražumą savo prigimimo traukusį kiškėlį. Prisišokę sėdom pasikalbėti apie tai, ką išmokę per vasarą. Išsiskaičiavom, kas pirmas vaikus mokys naujų dalykų. Ambasadorius vaikams uždavė mįslę: „skelsi ledą – rasi sidabrą, skelsi sidabrą – rasi auksą. Kas?“ Teisingai, juk tai kiaušinis! Po to Inis vaikus mokė naujos dainelės Čia ranka..., Pijus uždavė mįslę: „žalia žolė, bet ne žolė, su uodega, bet ne pelė. Kas?“ Ogi agurkas. Ugnė labai norėjo miego ir nieko mokyti nesuskubo, bet už tai Gabija mums norėjo padeklamuoti eilėraštį „Mano batai buvo du“. Mes visi akimirksniu nusiavėm batus ir stojom jai į pagalbą. Suradę ir apsiavę dingusį batą keliavome žaisti toliau. Pajutom, tik staiga kad visų mūsų pirštukai yra užmigę ir garsiausiai knarkia... Po truputį, po vieną jie ėmė busti. Pirmas pabudo NYKŠTYS, po to ir SMALIŽIUS ir DIDYSIS, BEVARDIS ir MAŽYLIS. Pabudinę abiejų rankų pirštukus ėmėme juos šokdinti dainuodami „Labas rytas tau, smiliuk...“. Kiek čia buvo linksmybės, mėginant susigaudyti tarp penkių savo pirštų! Tuomet paklausiau vaikų, ar jie turi draugų. Visi sakė, kad turi, tik ne visi prisiminė jų vardus. Pasirodo, kad su draugais vaikai žaidžia, bet savo žaislų duoda ne visada. Šio pokalbio įkvėpti paskaitėm pasaką apie nelaimingą šuns ir vilko draugystę. Pamokėlės pabaigai darėme medalius su savo arba draugo portretu. Todėl namo ėjome pasidabinę. O jau gerokai pavargę ir išalkę sėdome prie itin gražaus, mamųčių kuo rūpestingiausiai paruošto ir ypač Pijaus mamos gražiai papuošto vaišių stalo. Atėjus laikui, nesinorėjo skirstytis, tiek po vasaros buvo kalbos, nuotykių pasakojimo... Štai kokia šventė pereiną savaitgalį atsitiko RATE. Linkiu, kad ji tęstųsi visą semestrą.

Gerų Jums mokslo metų, mielieji!